

Китоби Дониёл — Рақами ҳафтоду ҳашт

*Ошкор сохтани чор макруҳот: ҳаммонандии таърихии исён дар
адвентизми Лаодикия*

Jeff Pippenger

2024-02-11

Таърихи амӯриён барои нишон додани он замон ба кор бурда мешавад, ки ғазоби Худо бар зидди адвентизми Лаодикия ичро мегардад. Хоҳар Уайт муайян месозад, ки вақти Худо барои ичрои ҷазои Ё дар айёми охир, хангоме ки саду чилу чор ҳазор мӯҳр зада мешаванд, ҳамоно аст, ки он хангоме буд, ки Худо ғазоби Худо бар амӯриён фурӯ овард. Ё мегӯяд: «Гарчанде ки» қавми амӯриён «ба сабаби бутпарастӣ ва фасоди худ намоён буд, ханӯз косаи гуноҳи худро пур накарда буд... Офаридгори пуршафқат омода буд, ки то насли чорум ба гуноҳи онҳо таҳаммул намояд. Пас, агар ҳеҷ тағйироте ба сӯи беҳтарӣ дида намешуд, аҳкоми довариӣ Ё бар онҳо фурӯ меомад. Он Бепоён бо дақиқии хатононопазир ханӯз ҳам бо ҳамаи халқҳо ҳисоб нигоҳ медорад. То даме ки раҳмати Ё бо даъватҳо ба тавба пешниҳод мегардад, ин ҳисоб боз мемонад; аммо вақте ки рақамҳо ба андозаи муайяне мерасанд, ки Худо онро муқаррар кардааст, хизмати ғазоби Ё оғоз меёбад. Ҳисоб баста мешавад. Сабри илоҳӣ поён меёбад.»

Хоҳар Уайт хизмати ғазоби Худоро бар зидди адвентизми Лоудикия дар давраи тасвири Ҳизқиёл оид ба мӯҳр зада шудани яксаду чилу чор ҳазор нафар ба таври равшан марбут месозад, ҳамчун амале ки хангоме оғоз меёбад, ки косаи шарорати онҳо пур мешавад; ва он коса дар насли чорум ба камоли пуррагии худ мерасад. Ҳамаи ин маълумот дар заминаи он рӯё баён шудааст, ки аз боби ҳаштум оғоз ёфта, чор зишткорӣ рӯ ба афзоишро тасвир мекунад.

Пас Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун чашмони худро ба сӯи шимол бардор». Ва ман чашмони худро ба сӯи шимол бардоштам, ва инак, дар самти шимол, назди дарвозаи қурбонгоҳ, ин бути рашк дар даромадгоҳ буд. Ва Ё боз ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё мебинӣ, ки онҳо чӣ мекунанд? Ҳатто ҳамоно қорҳои бузурги зиштӣ, ки хонаи Исроил дар ин ҷо ба ҷо меоварад, то Ман аз муқаддасгоҳи Худ дур равам? Аммо боз рӯй гардон, ва ту зиштиҳои аз ин ҳам бузургтарро хоҳӣ дид». Ва Ё маро ба дари сахн овард; ва хангоме ки нигоҳ кардам, инак, сӯроҳие дар девор буд. Он гоҳ Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, акнун деворро бикан». Ва вақте ки деворро кандам, инак, даре падида омад. Ва Ё ба ман гуфт: «Даро ва зиштиҳои шариронаеро, ки онҳо дар ин ҷо мекунанд, бубин». Пас ман даромада, дидам; ва инак, ҳар гуна сурати ҷонварони ҳазанда, ва ҳайвоноти зишт, ва ҳамаи бутҳои хонаи Исроил бар гирдогирди девор нақш шуда буданд. Ва дар пеши онҳо ҳафтод мард аз пирони хонаи Исроил меистоданд, ва дар миёни онҳо Яъзанё ибни Шофон меистод, ва дар дасти ҳар як мард бухурдон буд; ва абри ғафси бухур боло мерафт. Он гоҳ Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё дидаӣ, ки пирони хонаи Исроил дар торикӣ, ҳар яке дар ҳучраҳои суратҳои худ, чӣ мекунанд? Зеро онҳо мегӯянд: “Худованд моро намебинад; Худованд заминро тарк кардааст”». Ё

инчунин ба ман гуфт: «Боз рӯй гардон, ва зиштиҳои аз ин ҳам бузургтареро, ки онҳо мекунанд, хоҳӣ дид». Он гоҳ Ӯ маро ба дари дарвозаи хонаи Худованд, ки ба сӯи шимол буд, овард; ва инак, заноне дар он ҷо нишаста, барои Таммуз гиря мекарданд.

Сипас Ӯ ба ман гуфт: «Оё инро дидӣ, эй писари одам? Боз гард, ва ту боз ҳам корҳои зишттар аз инҳоро хоҳӣ дид». Ва маро ба саҳни дарунии хонаи Худованд даровард; ва инак, назди дари маъбади Худованд, миёни айвон ва қурбонгоҳ, тақрибан бисту панҷ нафар мард буданд, ки пуштхошон сӯи маъбади Худованд ва рӯйхошон сӯи шарқ буд; ва онҳо ба ҷониби шарқ ба офтоб сачда мекарданд. Сипас Ӯ ба ман гуфт: «Оё инро дидӣ, эй писари одам? Оё барои хонадони Яхудо кори сабук аст, ки ин аъмоли зиштеро, ки онҳо дар ин ҷо ба амал меоваранд, анҷом диҳанд? Зеро ки онҳо заминро аз зӯроварӣ пур кардаанд ва боз баргаштаанд, то Маро ба ғазаб оваранд; ва инак, онҳо шохаро ба бинии худ мегуздоранд. Бинобар ин Ман низ бо ҳашм амал хоҳам кард: чашми Ман шафқат нахоҳад кард, ва Ман раҳм нахоҳам намуд; ва агарчи бо овози баланд дар гӯшҳои Ман нидо кунанд ҳам, онҳоро нахоҳам шунид». Ҳизқиёл 8:5–18.

Пас аз он ки ба Ҳизқиёл нахустин зиштакорию — барпо кардани сурати рашк дар даромадгоҳи дарвозаи қурбонгоҳ — нишон доданд, ба Ӯ гуфта мешавад, ки боз зиштакориҳои аз ин ҳам бузургтарро хоҳад дид аз сурати рашк. Зишткории дувумро махфигоҳҳо ифода мекунанд, ки дар онҳо роҳбарон, ки ба сурати пирони қадим муаррифӣ шудаанд, дуо мегуздоранд, ки бо бухур рамзгузорӣ шудааст, ва эълон мекунанд, ки Худованд заминро тарк кардааст ва онҳоро намебинад. Аммо ба Ҳизқиёл хабар дода мешавад, ки аз инҳо ҳам зиштакориҳои бузургтарро хоҳад дид.

Нафрати сеюм бо «заноне ки барои Таммуз гиря мекунанд» тасвир шудааст, вале аз он ҳам нафрати бузургтаре ҳаст, зеро нафрати чаҳорум роҳбарии бисту панҷ мардро нишон медиҳад, ки ба офтоб сачда мекунанд, дар ҳоле ки пушташон сӯи маъбад аст.

Дар абоминияи чорум чунин ҳукм эълон мешавад, ки «пиронсолон» «заминро аз зӯроварӣ пур кардаанд, ва бозгаштаанд, то Маро ба ҳашм оваранд; ва инак, онҳо шохаро ба бинии худ мегуздоранд». «Рӯзи барангехтани ғазаб» он рӯзест, ки хизмати ғазаби Худо оғоз меёбад, чунон ки бо Исроили қадим рӯй дод, вақте ки онҳо паёми Еҳушаъ ва Колебро дар бораи Замини Мавъуд рад карданд. Рад кардани паёми муҳригузорӣ нишон медиҳад, ки қай косаи шарорати Ерусалим пур мешавад. Еҳушаъ ва Колеб намояндагони гурӯҳи хурд мебошанд, ки он чанд нафари вафодоранд, ки барои абоминияҳое, ки дар калисо ва дар замин ҳастанд, оҳу нола мекунанд.

Он гоҳ Мусо ва Ҳорун пеши тамоми ҷамоати анбӯҳи банӣ-Исроил бар рӯйҳои худ афтоданд. Ва Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефуннаҳ, ки аз ҷумлаи тафтишкунандагони он замин буданд, либосҳои худро ҷок карданд; ва ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, гуфтанд: «Замине ки мо барои тафтиш аз миёни он гузаштем, замини бағоят некӯст. Агар Худованд аз мо хушнуд бошад, пас моро ба ин замин хоҳад даровард ва онро ба мо хоҳад дод; замине ки аз шир ва асал ҷорист. Фақат бар Худованд исён накунед ва аз қавми он замин натарсед, зеро онҳо барои мо нон ҳастанд; ҳимояи онҳо аз онҳо дур шудааст, ва Худованд бо мост; аз онҳо матарсед».

Аммо тамоми ҷамоат гуфтанд, ки онҳоро сангсор кунанд. Ва ҷалоли Худованд дар хаймаи ҷамъомад пеши назари ҷамаи бани-Исроил зоҳир шуд. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «То ба кай ин қавм Маро ба ҳашм меоваранд? Ва то ба кай ба Ман, бо вучуди ҷамаи он оятҳое ки дар миёни онҳо нишон додаам, имон нахоҳанд овард? Онҳоро ба вабо хоҳам зад ва аз мерос маҳрум хоҳам кард; ва аз ту халқе бузургтар ва тавонотар аз онҳо ба вучуд хоҳам овард». Ададҳо 14:5–12.

«иғво»е, ки исёнгарон дар китоби Адад ба вучуд оварданд, ва ҳамчунин дар Ҳизқиёл, бар раққунии исёнгар аз эътироф кардани «аломатҳо»-е асос меёбад, ки зоҳир гардидаанд. «Аломатҳо»-е, ки дар замони Мусо рад карда шуданд, ҳамон «аломатҳо» буданд, ки зуҳури қудрати Худоро дар таърихи миллериҳо ба таври намунавӣ ифода менамуданд. Исроили қадим бо рад кардани «аломатҳо»-и зуҳури қудрати Ӯ дар таърихи бунёдии худ Худоро ба ғзаб овард. Дар замони мӯҳрғузори яқсаду чилу чор ҳазор, Исроили муосир низ ҳамон таърихи бунёдиеро, ки бояд «аломат» мебуд, то ба онҳо имкон диҳад такрори таърихи Нидои Нисфи Шабро, ки дар рӯзҳои охир такрор мешавад, «шинохт» намояд, рад мекунад (ба он пушт мегардонад).

Худо ба исёнгарон иҷозат медиҳад, ки такрори зоҳиршавии қудрати Худоро бубинанд, зеро маҳз такрори зоҳиршавии қудрати Худо буд, ки на танҳо борони охирин буд, балки ҳамчунин он ростӣ буд, ки онҳоро наҷот меод, агар онҳо дар миёни онҳое мебуданд, ки ростиро дӯст медоштанд.

Муайян намудани чор зишти Ҳизқиёл ҳашт ҳамчун рамзҳои чор насли адвентизми Лоудикия қисми он паём аст, ки дар рӯзҳои охир аз ҷониби Шери қабилаи Яҳудо кушода мешавад. Насли аввал бо исёни соли 1863 оғоз ёфт, ва бисту панҷ сол баъд, дар соли 1888, исёне, ки оғози насли дуҷумро бо рамзи ҳуҷраҳои маҳфӣ нишон дод, фаро расид. Сию як сол баъд, дар соли 1919, наشري китоби В. В. Прескотт бо унвони «The Doctrine of Christ» оғози насли сеҷумро нишон дод, ки Ҳизқиёл онро ҳамчун заноне, ки барои Таммуз гиря мекарданд, тасвир намуда буд. Сию ҳашт сол пас аз он, дар соли 1957, бо наشري китоби «Questions on Doctrine», насли чорум фаро расид, ки замонро муайян мекунад, ки дар он исёнгарон бар зидди паёми муҳрғузори, ки аз шарқ бармеояд, бархоста, ба офтоб сачда хоҳанд кард.

Мо ба баррасии насли дуҷуми исёни адвентизми Лоудикия оғоз хоҳем кард, ки дар Конфронси умумии Миннеаполис дар соли 1888 зуҳур кард. Муҳим аст дар хотир дошта шавад, ки ҳар чаҳор зиштҳои Ҳизқиёл дар Ерусалим ба вуқӯъ меоянд; ҳарчанд онҳо таърихи тадриҷан пешрафтаи исёно ифода мекунанд, сухан ҳамеша дар бораи он исёнест меравад, ки дар дохили он шаҳр руҳ медиҳад, ки адвентизми Лоудикияро дар рӯзҳои охир намоёндагӣ мекунад.

«Чун яке аз аломатҳои харобии Ерусалим, Масех гуфта буд: “Паёмбарони козиб бисёр пайдо хоҳанд шуд ва бисёр касонро гумроҳ хоҳанд кард”. Паёмбарони козиб воқеан бархостанд, мардумро фиреб дода, шумораи зиёдеро ба биёбон бурданд. Қодугарон ва соҳирон, ки даъвои қудрати мӯъҷизавӣ доштанд, мардумро аз паси худ ба хилватгоҳҳои кӯҳистон кашиданд. Аммо ин пешгӯӣ ҳамчунин дар бораи айёми охир гуфта шуда буд.

Ин аломат ҳамчун аломати Омадани Дуввум дода шудааст. Ҳатто ҳоло ҳам масеҳо ва паёмбарони козиб аломатҳо ва аҷоибот нишон медиҳанд, то шогирдони Ёро фирефта созанд. Оё мо нидоро намешунавем: “Инак, Ё дар биёбон аст”? Оё ҳазорон нафар ба биёбон нарафтаанд, ба умеди он ки Масеҳро биёбанд? Ва оё аз ҳазорон маҷлисҳое, ки дар онҳо мардум даъво мекунанд бо арвоҳи мурдагон муошират доранд, ҳоло ин нидо шунида намешавад: “Инак, Ё дар хилватгоҳҳост”? Ин айнан ҳамон даъвост, ки спиритизм пеш мегузорад. Аммо Масеҳ чӣ мегӯяд? “Ба он бовар накунад. Зеро, чунон ки барқ аз машриқ мебарояд ва то мағриб медурахшад, омадани Писари Одам низ чунин хоҳад буд”. — The Desire of Ages, 631.»

Хонаҳои махфӣ рамзи рӯҳгароист, ва зиштии дуҷуми боби ҳаштуми Ҳизқиёл дар дохили маъбад ба амал меояд, он ҷо ки суратҳои заминӣ пинҳонӣ бар деворҳои овехта шуда буданд.

Пас ман даромада дидам; ва инак, ҳар гуна ҳайвоноти хазанда, ваҳшиёни зиштор ва ҳамаи бутҳои хонадони Исроил бар гирдогирди девор тасвир ёфта буданд. Ва пеши онҳо ҳафтод мард аз пирони хонадони Исроил меистоданд, ва дар миёни онҳо Язаниё ибни Шофон истода буд, дар ҳоле ки ҳар яке маҷмари худро дар даст дошт; ва абри ғафси бухур боло мерафт. Он гоҳ Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё дидаӣ, ки пирони хонадони Исроил дар торикӣ чӣ мекунанд, ҳар яке дар ҳучраҳои суратҳои худ? Зеро онҳо мегӯянд: “Худованд моро намебинад; Худованд заминро тарк кардааст.”» Ҳизқиёл 8:10–12.

Ҳизқиёл «бутҳои хонадони Исроилро, ки бар деворҳои маъбад тасвир шуда буданд» мебинад, аммо ба ӯ ошкоро гуфта мешавад, ки ин исён ҳамчунин дар «ҳучраҳои тасвирҳои» ҳар яке аз пирони қавм низ рух медиҳад. Исёне, ки дар маъбади воқеӣ аст, исёнро, ки дар маъбади инсонӣ аст, ошкор месозад.

«Ҳангоми аз харидорон ва фурӯшандагони дунё пок кардани маъбад, Исо рисолати Худро эълон намуд, ки дилро аз палидии гуноҳ пок созад,— аз хоҳишҳои заминӣ, шаҳватҳои худхоҳона, одатҳои бад, ки ҷонро фосид мегардонанд. Малокӣ 3:1–3 иқтибос шудааст». Орзуи асрҳо, 161.

Нафрати дуҷум зухури шароратро ҳам дар дохили калисо ва ҳам дар зеҳни пиронсолоне, ки мебоист посбонони калисо мебуданд, ифода мекард. Шарорате, ки дар он ҷо зоҳир гардида буд, шарорати спиритуализм аст. Дар айёми Нӯҳ, вақте ки ҳар тасаввури дили одамон шарир буд, одамони пеш аз тӯфон косаи исёни худро лабрес карда буданд.

Ва Худо дид, ки шарорати инсон бар замин бузург аст, ва ҳар тасаввури андешаҳои дили ӯ фақат ҳамеша бадӣ аст. Ҳастӣ 6:5.

Насли дуҷум муайян мекунад, ки кай спиритизм ҳам ба роҳбарони Ерусалим ва ҳам ба сохтори ҷамъиятии адвентизми Лаодикия ворид шуд. Он чи ки «пирони хонаи Исроил» «дар торикӣ», «дар» «ҳучраҳои» «тасвирҳои» худ мекарданд, муайян месозад, ки «ҳар тасаввури андешаҳои» дилҳои онҳо «фақат бадӣ буд». Хоҳар Уайт равшан мегӯяд, ки харобшавии Ерусалим анҷоми ҷаҳонро ифода мекунад, ва шаҳодати тӯфон дар айёми Нӯҳ низ анҷоми ҷаҳонро ифода менамояд. Дар рӯзҳои охир касоне, ки рад мекунанд ба воситаи ҳақиқат

тақдис ёбанд, ба дасти спиритизм гирифтор мешаванд, чунон ки инро нафрати дуҷуми Ҳизқиёл боби ҳашт ифода менамояд.

Нафрати дуҷуми Ҳизқиёл рамзи исёнест, ки дар соли 1888 фаро расид, ва ба нишонаи насли дуҷум табдил меёбад; аммо бештар аз ин, соли 1888 ва ҳар он чи онро ифода мекунад, ё аз ҷониби он ифода мешавад, дар 11 сентябри соли 2001 тақрор гардид. Хоҳар Уайт ба таври мушаххас муайян мекунад, ки дар соли 1888 фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаҷдахум нозил шуд, ва аз ин рӯ ин таърих замонро намоёндагӣ мекунад, ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк мебоист бо ламсе аз ҷониби Худо фуру андохта шаванд, ва Ваҳй 18:1–3 мебоист иҷро гардад.

«Ноҳолаамӣ ба даст кашидан аз ақидаҳои пешпиндошта, ва пазируфтани ин ростӣ, дар асоси қисми бузурги муҳолифате буд, ки дар Миннеаполис бар зидди паёми Худованд тавассути бародарон Ваггонер ва Љонс зоҳир гардид. Бо барангехтани он муҳолифат, Шайтон муваффақ шуд, ки аз қавми мо, ба андозаи зиёд, он қудрати махсуси Рӯҳулқудсро, ки Худо орзуманди ато кардани он ба онҳо буд, дур нигоҳ дорад. Душман онҳоро аз ба даст овардани он самаранокие, ки метавонист аз онҳо бошад дар расондани ростӣ ба ҷаҳон, ҳамон тавре ки ҳаввориён онро баъд аз рӯзи Панतिकост эълон карданд, боздошт. Нуре, ки бояд тамоми заминро бо ҷалоли худ мунаввар гардонад, муқовимат карда шуд, ва бо амали худӣ бародарони мо, ба дараҷаи зиёд, аз ҷаҳон дур нигоҳ дошта шудааст». *Selected Messages*, китоби 1, 235.

Таърихи соли 1888 намунаи рад кардани хабари борони охирино фароҳам овард, ки он 11 сентябри соли 2001 расид. Соли 1888 рамзи насли дуҷуми адвентизми Лаодикия мебошад, ки онро зишти дуҷуми Ҳизқиёл муаррифӣ мекунад, ва таърихи дар он мавҷуд шӯришро муайян менамояд, ки пирони ҳафтад нафар дар Ҳизқиёл намунаи он буданд. Шӯриши онҳо рӯҳгароиро ифода мекард ва бо пур шудани ҷоми вақти имтиҳон дар айёми Нӯх мувофиқат дошт. Рад кардани ин хабар рад намудани хабари борони охирин аз ҷониби роҳбариятро нишон медиҳад, хабаре ки бояд расидани воии сеюми Исломо муайян менамуд.

«Борони охир бояд бар қавми Худо фуру резад. Фариштаи қудратманде бояд аз осмон фуруд ояд, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». *Review and Herald*, April 21, 1891.

Роҳбарияте, ки дар соли 1888 ин паёмо рад намуд, рад кардани паёми Исломо дар 11 сентябри соли 2001 ба таври рамзӣ пешнамоиш медиҳад; аммо Худо қасд дорад зуҳури қудратро ба вучуд оварад, ки он роҳбарон онро ҳамчун ҷузъе аз довари ӯ бар онҳо мушоҳида хоҳанд кард. Зуҳури қудрати борони охир дар анҷоми давраи мӯҳрғузори руҳ медиҳад. Он аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, аммо авҷи худро дар поёни сеюним рӯзи Ваҳй боби ёздаҳ, ҳангоме ки «заминларзаи бузург» фаро мерасад, ба он мерасонад.

Паёми соли 1888, паёми Лӯдӯкия буд, даъвати охирин барои қавме буд, ки пештар баргузида шуда буданд ва он замон дар ҳоли қанор гузошта шудан қарор доштанд.

«Паёме, ки ба мо тавассути А. Т. Љоунз ва Э. Љ. Ваггонер дода шудааст, паёми Худо ба қалисои Лоодикия аст, ва воӣ бар ҳоли ҳар қасе ки даъво мекунад ба ҳақиқат имон

дорад, вале ба дигарон нурҳои аз ҷониби Худо додашударо инъикос намекунад». The 1888 Materials, 1053.

Паёми соли 1888 паёмеро ифода мекард, ки муайян месохт, ки вақте биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк 11 сентябри соли 2001 фуру рехтанд, шаҳодати рост ба калисои Лаодикия бояд дода шавад; ва шаҳодати рост ҳамон паёми Ислом аз Войи сеюм аст, ки, ҳангоме ки бар қавме, ки аз имон бозгаштаанд, дамида шавад, қудрат дорад онҳоро ҳамчун лашкари азиме ба ҳаёт оварад.

«Ба калисоҳо ва муассисаҳои мо бояд шаҳодати рост гуфта шавад, то хуфтагон бедор карда шаванд.»

«Ҳангоме ки каломи Худованд имон оварда шуда, итоат карда мешавад, пешрафти устувор ба амал хоҳад омад. Акнун биёед эҳтиёҷи бузурги худро бубинем. Худованд то он даме ки ба устухонҳои хушк ҳаёт надамида бошад, наметавонад моро истифода барад. Ман суҳанони гуфташударо шунидам: “Бе таъсири амиқу ҷунбони Рӯҳи Худо бар дил, бе таъсири ҳаётбахши он, ҳақиқат ба ҳарфи мурда табдил меёбад.”» Review and Herald, November 18, 1902.

Соли 1888 оғози насли дуҷуми адвентизмро нишон медиҳад, аммо он ҳамчунин хати нубувватеро пешкаш мекунад, ки бо рӯзҳои охир мутобиқат дорад. Рӯзи 11 сентябри соли 2001 Худо он мардумро, ки қабул кардани онро ихтиёр карданд, ки ҳамлаи ислом бар ҳайвони замин иҷрои нубувват буд, ба роҳҳои қадимӣ бозгардонд. Қавми Худо бояд ба гавҳарҳои Уилям Миллер бармегаштанд ва дар бораи ҳақиқатҳои бунёдӣ, ки иҷрои Войи якум ва дуҷумро дар бар мегирифтанд, таълим меёфтанд, ки онҳо, дар навбати худ, фаро расидани Войи сеюмро дар ҳамон вақт собит менамуданд. Ҳамин ки он мардум ба он роҳҳои қадимӣ баргаштанд, онҳо роҳнамоӣ шуданд, то муқаддасоти ду чадвали Ҳабаккукро бубинанд.

Шӯриши соли 1863 бар зидди ду чадвали Ҳабаккук, ки гавҳарҳои Миллер ва ҳамчунин пояҳои Адвентизм мебошанд, намунаи пешакии шӯрише буд, ки 11 сентябри соли 2001 такрор гардид; зеро бори дигар ба роҳбарияти Адвентизми Лаодикия имконият дода шуд, ки гавҳарҳои Миллерро пуштибонӣ намояд, ё онҳоро рад кунад. Ҳамаи чор насли Адвентизм, ки дар Ҳизқиёл ҳашт намояндагӣ шудаанд, ҳамчунин шӯриши Адвентизми Лаодикияро дар 11 сентябри соли 2001 намояндагӣ мекунанд.

Мо дар мақолаи навбатӣ насли дуҷуми адвентизми лаодикиягиро ҳамчунон муайян хоҳем кард.

«Худо инсонро бо муҳаббатҳои офарид, ки кодир ба фаро гирифтани воқеиятҳои абадӣ бошанд. Ин муҳаббатҳо бояд пок ва муқаддас, аз ҳар гуна заминпарастӣ озод нигоҳ дошта мешуданд. Аммо инсонҳо абадиетро аз доираи ҳисобу назар баровардаанд. Худо, Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, Он Касе ки сарнавишти ҳар як ҷонро дар дасти ниғаҳдории Худ нигоҳ медорад, фаромӯш шудааст. Одамон, худро дар дониш тавоно пиндошта, дар назари Худ худро то поинтарин дараҷа фуруд овардаанд.»

«Зеҳни инсон заминӣ гардидааст. Ба ҷои он ки нақши илоҳиятро ошкор созад, нақши инсониятро зоҳир менамояд. Дар ҳучраҳои он тасвирҳои замин дида мешаванд. Амалҳои пасткунандае, ки дар айёми Нух ҳукмрон буданд ва сокинони он замонро берун аз умеди наҷот қарор медоданд, имрӯз низ дида мешаванд». Signs of the Times, December 18, 1901.